

Nota de l'autor

Astaré és una història inspirada en els contes filosòfics de l'escriptor i pensador François Marie Arouet (més conegut com a Voltaire). *Zadig i el destí*, *Càndid o l'optimisme* i *L'ingenu* són alguns dels relats que més admiro i que més m'han influenciat.

Per escriure *Astaré* he consultat algunes de les obres més importants de Voltaire, entre les quals es troba *Diccionari filosòfic*, *La història del bon Brahmín*, *L'home dels quaranta escuts*, *Cosi-sancta*, *Història dels viatges d'Escarmentat*, *El blanc i el negre* i *Micromegues*, totes elles de capital importància i perfectament vigents en els nostres dies.

En aquest relat he utilitzat frases cèlebres, personatges i algun fragment de l'imaginari volterià i de la Il·lustració francesa, acomplint la funció d'homenatge. Déu vulgui que, si Voltaire està viu en algun lloc de l'univers, aquest text no caigui a les seves mans.

Aquí us deixo el meu llibre, nascut amb l'objectiu que li agradi a la meva dona (un propòsit, per cert, gens fàcil d'aconseguir). Espero que la lectura no us provoqui massa badalls. Mantinguem viu el discurs de Voltaire: "Écrasez l'infame!" (Acabeu amb la infàmia!).

El ràpid desenvolupament de la seva ment era degut tant a la seva educació salvatge com al tarannà de la seva ànima; perquè, com que no havia après res durant la infància, no havia après cap prejudici. Com que el seu seny no havia estat torçut per error, havia romàs en tota la seva rectitud. Veia les coses tal i com eren, mentre que les idees que ens donen a la infància ens les fan veure tota la vida com no són.

L'ingenu, Capítol XIV, VOLTAIRE

Jo, el que signa aquí sota, mestre d'obres de professió, vaig trobar un manuscrit abandonat en un calaix durant les feines d'enderrocament del castell de Madame du Chatételet, la marquesa més intel·lectual —i lletja— que va viure a la França del segle XVIII. Vaig dedicar els mesos següents a restaurar i traduir el manuscrit de la millor manera que vaig poder, i vaig obtenir aquest gratificant resultat.

Un cop recuperada l'obra, que considero que és digna d'agradar fins i tot als qui detesten les novel·les, la vaig lliurar en la seva totalitat a la Bibliothèque National de France.

Monsieur LAURENT LE BONNET

Capítol I

La parella perfecta

Fa algun temps, hi havia al nord-est de la península de Nablús una regió autònoma de particular idiosincràsia anomenada Hurònia. Una nació on la gent podia prescindir de l'univers, però no de les seves terres. Allí hi vivia la princesa Astaré, dona de l'encantador príncep Cedeó i filla del rei Semur, vidu de la més gran de les reines d'Orient, la reina Semira.

Els hurons, gentilici amb el qual s'anomenava la gent originària d'Hurònia, estaven confosos sobre la seva identitat. Uns deien que vivien en una nació sense estat i que volien la independència; d'altres pensaven que Hurònia era una regió dins d'un estat. També n'hi havia (no eren gaires, però feien molt soroll) que es mantenien aliens al debat nacionalista, eren fidels a la monarquia absoluta i, oh, sorpresa!, eren els que formaven part del govern.

Les estrictes i repressives lleis governamentals m'impeixen escriure aquest relat en la meua llengua materna, l'huró, i m'obliguen a expressar-me en la llengua oficial de Nablús, ja que la resta de llengües del país només són autoritzades en la intimitat. Tot i que em podria rebel·lar contra tanta injustícia, no ho faré... Bàsicament a causa de la meua poca predisposició a rebre uns quants mastegots.

Hom es pot fer una idea de com eren els habitants d'Hurònia si sap que per casar-se necessiten notaris, capellans, testimonis i contractes. A pesar que podria semblar que els hurons constituïen una societat una mica salvatge —ja que requerien tantes precaucions— es podria afirmar que, en el fons, eren persones bastant tranquil·les i ingènues.

Hurònia era, en realitat, un país estrany. Entre altres particularitats, podia presumir de tenir un alt nombre de treballadors en el sector públic. Un de cada tres hurons era funcionari de l'estat. Això provocava una baixa productivitat material, a més d'una gran proporció d'habitants sense feina ni cap dedicació. Existien, és clar, persones que es guanyaven la vida enganyant el pròxim, amb males arts i estafes de tot tipus. Si als funcionaris els sumem els polítics, els aristòcrates, la reialesa i els eclesiàstics, Hurònia només comptava amb una relativament modesta massa de treballadors que aguantaven el país gràcies a la seva suor i a la seva bona —tot i que, per altra banda, involuntària— predisposició a lliurar part dels seus beneficis a l'estat. Aquests impostos es destinaven a la població acomodada d'Hurònia, la qual gaudia d'una vida plena de luxes, balafiantment i alegria.

Un bon exemple de la desigualtat social que hi havia a Hurònia es personificava en el president de la Cambra de representants. Tot i que era conscient de les pèssimes condicions de vida que patien la majoria dels seus compatriotes, no va dubtar en cap moment a avituallar el seu carruatge amb tots els luxes i artificis possibles. Disposava, és clar, de xofer oficial, la missió del qual era traslladar l'il·lustre representant des del seu lloc de residència a la feina, el Parlament, que, val a dir, es trobava a uns cinquanta metres de casa seva. Cobrava, a més, quaranta vegades més que qualsevol pagès per treballar quaranta vegades menys, i es mostrava orgullós de ser, tot i les circumstàncies, un polític progressista. No es cansava mai de vanagloriar-se de la seva sensibilitat cap als treballadors, i si algú li retreia les seves fosques relacions amb el tresor públic es limitava a declarar que al seu currículum només hi constaven dos judicis per malversació de fons públics, dels quals va sortir indemne per falta de proves i per una gens casual afinitat amb els jutges encarregats del cas.